

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce **A. M.**, zast. JUDr. Petrem Doležalem, advokátem se sídlem Mazovská 476, Praha 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2014, č. j. 3067/DS/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 15 A 57/2014 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014, č. j. MM/ODM/RŘ/127199/2017/MoMa-54, zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014 (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jako nedůvodné námitky žalobce a potvrdil provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „*žalovaný*“), rozhodnutím ze dne 17. 7. 2014, č. j. 3067/DS/2014, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 15. 9. 2014 žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí.

[2] Žalobu proti rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 15 A 57/2014 - 51. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud nejprve s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva vyhodnotil, že uložení pokuty v blokovém řízení má povahu správního rozhodnutí. Z toho pak vyplývají podstatné okolnosti, že pokutový blok musí splňovat náležitosti typické pro rozhodnutí. Po rozboru vybraných ustanovení zákona o silničním provozu, povahy bodového systému a zhodnocení odlišností blokového řízení od řízení o přestupcích dospěl krajský soud – s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu - k závěru, že v námitkách proti provedenému záznamu bodů již řidič nemůže rozporovat údaje o skutkovém stavu, či právní kvalifikaci údajů obsažených v jednotlivých pokutových blocích. Dále krajský soud dospěl k závěru, že oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu není jediným relevantním podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, neboť správní orgány si musí ve sporných případech vždy vyžádat pokutové bloky a nich zjistit, zda oznámení plně odpovídá skutečnostem uvedeným v pokutovém bloku.

[3] Hlavním úkolem krajského soudu pak bylo posoudit, zda pokutový blok č. A 2635502 série NA/2007 ze dne 4. 4. 2008 obsahoval veškeré zákonné náležitosti. Dospěl přitom k závěru, že tyto náležitosti pokutový blok obsahuje, přičemž o jejich obsahu nevznikají pochybnosti. Místo skutku je identifikovatelné, datum a čas jsou vymezeny a ze zkratky „*R 50/75*“ je zřejmé, že „*R*“ znamená rychlost, „*50*“ je označení nevyšší povolené rychlosti a „*75*“ značí naměřenou rychlost. Krajský soud přitom odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. 52 A 11/2016, potažmo na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 4. 9. 2012 č. j. 7 As 94/2012 – 20, které se zabývá zkratovitými zápisy v pokutovém bloku a dodává, že se jedná o zkratku policejními orgány běžně užívanou. Ohledně námitky absence hmotněprávního ustanovení zákona o silničním provozu a právní kvalifikace přestupku podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“) krajský soud uvedl, že pokutové bloky sice musí splňovat požadavky stanovené v § 85 odst. 4 věty druhé přestupkového zákona, nicméně ne každý z těchto údajů je nezbytný pro posouzení způsobilosti k záznamu bodů, neboť správní orgány při zápisu bodů vycházejí z přílohy k zákonu o silničním provozu. Předmětný pokutový blok obsahuje veškeré potřebné údaje pro vymezení jednání, jehož se žalobce dopustil, tj. o kolik kilometrů v hodině vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost a zda k dotčenému jednání došlo v obci nebo mimo obec. Hmotněprávní ustanovení zákona o silničním provozu a právní kvalifikace přestupku podle zákona o přestupcích nejsou pro zápis bodů do evidenční karty řidiče nutné a jejich absenci by žalobce proto mohl uplatnit maximálně v rámci řízení o přestupku, nikoli však v řízení o námitkách proti záznamu bodů, kde se zkoumá způsobilost rozhodnutí pro zápis bodů. V souvislosti s tím také soud poznamenal, že podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty vyjádřil žalobce souhlas s údaji v něm uvedenými a případné neprovedení kontroly a neuplatnění námitek proti zápisu na místě jde k jeho tíži (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatel především namítá neurčitost údajů uvedených na pokutovém bloku A 2635502 série NA/2007 ze dne 4. 4. 2008 (dále jen *„pokutový blok“*).

[6] Nejprve přednáší veškeré argumenty (žalobní důvody), které uvedl již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Týkají se nesrozumitelnosti a absence údajů obsažených v pokutovém bloku, posouzení právní formy pokutového bloku, vyhodnocení souladu oznámeného skutku s přílohou zákona o silničním provozu správním orgánem I. stupně, zásady předvídatelnosti rozhodování, nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného.

[7] Stěžovatel dále namítá, že odkaz krajského soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č, j.: 7 As 94/2012 – 20 není případný, neboť pokutový blok neobsahuje odkaz na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu. Dodává, že se nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu, že ze spojení *„R 50/75“* je jasné, o jaký přestupek se jedná a jaká je jeho kvalifikace.

[8] S ohledem na výše uvedené skutečnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předmětný rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje žalovaný rozsudek krajského soudu za souladný se zákonem a odkázal na obsah správního spisu a napadený rozsudek. Námitky žalobce považuje za nedůvodné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává nesprávného právního posouzení věci krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti je dle stěžovatele dán tím, že soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně neurčitosti a absence údajů uvedených na pokutovém bloku č. A 2635502 série NA/2007 ze dne 4. 4. 2008. Konkrétně namítá naprostou nesrozumitelnost popisu skutku, absenci hmotněprávního ustanovení zákona o silničním provozu, které mělo být porušeno a absenci kvalifikace přestupku (tedy konkrétního ustanovení zákona o přestupcích).

[14] Předtím, než Nejvyšší správní soud přistoupí k námitce nesprávného právního posouzení věci krajským soudem, považuje za vhodné alespoň stručně shrnout v podstatných bodech skutkový stav věci. Z předloženého správního spisu vyplývá, že ke dni 8. 7. 2013 dosáhl stěžovatel celkového počtu 12 bodů zapsaných v registru řidičů. V souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu oznámil správní orgán I. stupně přípisem ze dne 15. 10. 2013 tuto skutečnost stěžovateli, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. V souladu s § 123f zákona o silničním provozu podal dne 13. 1. 2014 stěžovatel námitky proti všem záznamům bodů v registru řidičů, které odůvodnil tím, že má zásadní pochybnosti o tom, že by se dopustil přestupků uvedených v kartě řidiče. Poté, co se stěžovatel seznámil s oznámeními o jednotlivých přestupcích a s kopiemi všech pokutových bloků, upozornil ve vyjádření ze dne 4. 2. 2014 na nedostatky výše citovaného pokutového bloku v podobě absence popisu paragrafového znění zákona o silničním provozu, jehož porušení se měl dopustit, paragrafového znění přestupku dle zákona o přestupcích a nečitelného údaje o místě a času spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně, žalovaný a krajský soud poté ve věci rozhodli tak, jak je uvedeno shora (viz body 1 a 2 části I. tohoto rozsudku.).

[15] V nyní projednávaném případě tedy stěžovatel namítá, že předmětný pokutový blok neobsahuje veškeré zákonné náležitosti rozhodnutí, a není tak způsobilý vyvolávat účinky ve vztahu k záznamu bodů. Stěžovatel v podstatě nepřipojil jakoukoli novou argumentaci, kterou by se již nezabýval krajský soud. Námitkami stěžovatele se krajský soud (potažmo i žalovaný) přitom zabýval důkladně, a dle Nejvyššího správního soudu je i řádně vypořádal. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a dodává k tomu následující.

[16] K problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení se komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013 č. j. 1 As 21/2010 – 65. V tomto usnesení rozšířený senát konstatoval, že se plně ztotožňuje s ustálenou judikaturou správních soudů i soudů rozhodujících v občanském soudním řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu: č. j. 5 As 16/2008 – 68, č. j. 8 As 68/2010 – 81 a č. j. 3 As 58/2007 – 117, či rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, sp. zn. 20 Cdo 912/2005, sp. zn. 20 Cdo 747/2008, sp. zn. 20 Cdo 749/2008, či sp. zn. 20 Cdo 1533/2008), podle níž je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí.

[17] Obsahové náležitosti pokutového bloku vzhledem k jeho povaze vyplývají zejména z § 84 a § 85 zákona o přestupcích a také z povahy blokového řízení [viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, dle kterého „*rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 větě druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).*“].

pokračování

[18] Stěžovatel dovozuje, že chybí-li některá z uvedených náležitostí, nenastávají jeho účinky, a proto nemůže být podkladem pro zápis bodů; Nejvyšší správní soud tento názor považuje za chybný. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 – 40, dle kterého za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce, neboť okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je současně i okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Nelze také přehlížet, že policista vypisující blok je omezený místem na pokutovém bloku, což třeba při zkoumání pokutových bloků zohlednit, a nelze je proto posuzovat příliš přísně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20).

[19] K tomu zdejší soud na okraj dodává, že co se týče stěžovatelem před krajským soudem uplatňované námitky nečitelnosti některých údajů na pokutovém bloku, s touto se krajský soud dostatečně vypořádal, když uvedl, že *„místo skutku je bez větších obtíží jednoznačně identifikovatelné jako „ul. Průmyslová, Praha“ (pozn. soudu, údaj o ulici obsahuje pokutový blok hned dvakrát, to ale není možné hodnotit jako pochybení) a datum a čas je pak vymezen jako „4. 4. 2008, 14:54“*. Zdejší soud odkazuje také na rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, kde obecně konstatoval, že na pokutovém bloku obstojí vada či chyba, která nesměřuje ke zpochybnění skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku. Pouhá skutečnost, že je údaj obtížně čitelný, ještě sama o sobě nečiní blok nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. V nyní projednávaném případě tato skutečnost neměla vliv na možnost zapsat na základě tohoto bloku body do registru řidičů.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s argumentací krajského soudu ohledně zkratky uvedené v pokutovém bloku *„R 50/75“*, neboť jak uvedl krajský soud: *„je zřejmé, že ‚R‘ znamená rychlost, ‚50‘ je označení nejvyšší dovolené rychlosti a ‚75‘ značí naměřenou rychlost“*. K tomu Nejvyšší správní soud dodává následující.

[21] Krajský soud ve svém rozhodnutí citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, v němž je uvedeno, že vzhledem ke specifikům blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.

[22] Stěžovatel k tomu namítal, že odkaz na tento rozsudek není případný, neboť právě tento rozsudek říká, že postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Nejvyšší správní soud nemůže námitce stěžovatele přisvědčit, neboť tento citovaný rozsudek také říká, že *„ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro*

záznam bodů do registru tedy dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen".

[23] V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je dle názoru Nejvyššího správního soudu podmínkou blokového řízení *sine qua non*, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že jsou splněny všechny výše uvedené podmínky. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65).

[24] Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné zmínit také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS, v jehož odůvodnění se říká, že „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*". Stav bez důvodných pochybností lze pak vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku.

[25] Stěžovatel předmětný pokutový blok podepsal a následně pokutu zaplatil. Svým podpisem, jehož pravost nezpochybňuje, vyslovil souhlas s obsahem předmětného pokutového bloku. Po vyjádření souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné, přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, resp. nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* stěžovatel převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména, že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16). Pokud měl stěžovatel jakékoli pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. K tomuto závěru ostatně dospěl v napadeném rozsudku i krajský soud.

pokračování

[26] Řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích, a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu je ustálenou judikaturou správních soudů důsledně rozlišováno. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností (zde Magistrát města Ústí nad Labem) je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16. Správní orgán tedy pouze ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 – 59).

[27] V obdobných věcech navíc Nejvyšší správní soud konstantně zastává názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával svoje námitky proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je včas, jinak se ochudí o jejich posouzení ze strany správních orgánů. Navíc se může teprve ex post podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, atp.).

[28] Námitkami, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak přísluší žalovanému zabývat se pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 – 87: *„Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážit námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.*“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít.

[29] K dané problematice lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, podle něhož *„rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.)*.“ Správní

orgány se tedy v námitkovém řízení nemohou zabývat správností a zákonností aktů orgánů veřejné moci (zde pokutových bloků). Musí však zkoumat, zda tyto bloky splňují základní formální náležitosti pokutového bloku a současně nejsou nesrozumitelné či vnitřně rozporné.

[30] V daném případě bylo konkrétní jednání stěžovatele – byť zkratkovitě – v pokutovém bloku jednoznačně vymezeno. Absenci hmotněprávního ustanovení zákona o silničním provozu, které mělo být porušeno a kvalifikace přestupku (tedy konkrétního ustanovení zákona o přestupcích) tedy nelze v kontextu výše uvedených skutečností považovat za pochybení natolik závažné, že by rozhodnutí, tedy v daném případě pokutový blok (který je rozhodnutím sui generis), nebylo možné jako podklad pro zápis bodů použít. V projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že z pokutového bloku, který byl podkladem k provedení záznamu bodů ve stěžovatelově evidenční kartě řidiče, nevyplývají žádné pochybnosti. Obsah pokutového bloku, který je stěžovatelem podepsaný, je určitý, srozumitelný a odpovídá zaznamenanému přestupku i tomu, že tento přestupek spáchal právě stěžovatel (viz bod 18 - 24 rozsudku).

[31] Krajský soud proto nepochybil, shledal-li pokutový blok být způsobilým pro záznam bodů do registru řidičů.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in Fine s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 13. února 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senát

pokračování